

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 lutego 2017 roku.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący : SSR Paula Markiewicz

Protokolant : st. sekr. sąd. Barbara Marszewska

po rozpoznaniu w dniu 23 stycznia 2017 roku w Gdańsku

sprawy z powództwa M.S.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

o wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych oraz nocnych

I. zasądza od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz powoda M.S. kwotę 1.140,20 złotych (tysiąc sto czterdzieści złotych i 20/100) brutto tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych oraz nocnych za miesiąc luty 2014 roku wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 marca 2014 roku do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz powoda M. S. kwotę 1.860,29 złotych (tysiąc osiemset sześćdziesiąt złotych i 29/100) brutto tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych oraz nocnych za miesiąc marzec 2014 roku wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 kwietnia 2014 roku do dnia zapłaty,

III. zasądza od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz powoda M.S. kwotę 1.395,71 złotych (tysiąc trzysta dziewięćdziesiąt pięć złotych i 71/100) brutto tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych oraz nocnych za miesiąc kwiecień 2014 roku wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 maja 2014 roku do dnia zapłaty,

IV. zasądza od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz powoda M.S. kwotę 1.628 złotych (tysiąc sześćset dwadzieścia osiem złotych i 00/100) brutto tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych oraz nocnych za miesiąc maj 2014 roku wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 czerwca 2014 roku do dnia zapłaty,

V. zasądza od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz powoda M. S. kwotę 1.628 złotych (tysiąc sześćset dwadzieścia osiem złotych i 00/100) brutto tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych oraz nocnych za miesiąc czerwiec 2014 roku wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 lipca 2014 roku do dnia zapłaty,

VI. zasądza od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz powoda M.S. kwotę 1.196,53 złotych (tysiąc sto dziewięćdziesiąt sześć złotych i 53/100) brutto tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych oraz nocnych za miesiąc lipiec 2014 roku wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 sierpnia 2014 roku do dnia zapłaty,

VII. zasądza od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz powoda M.S. kwotę 3.057,80 złotych (trzy tysiące pięćdziesiąt siedem złotych i 80/100) brutto tytułem wynagrodzenia za pracę w

godzinach nadliczbowych oraz nocnych za miesiąc sierpień 2014 roku wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 września 2014 roku do dnia zapłaty,

VIII. zasądza od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz powoda M.S.kwotę 1.383,35 złotych (tysiąc trzysta osiemdziesiąt trzy złote i 35/100) brutto tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych oraz nocnych za miesiąc wrzesień 2014 roku wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 października 2014 roku do dnia zapłaty,

IX. zasądza od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz powoda M.S. kwotę 991,74 złotych (dziewięćset dziewięćdziesiąt jeden złotych i 74/100) brutto tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych oraz nocnych za miesiąc październik 2014 roku wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 listopada 2014 roku do dnia zapłaty,

X. zasądza od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz powoda M.S. kwotę 1.884,73 złotych (tysiąc osiemset osiemdziesiąt cztery złote i 73/100) brutto tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych oraz nocnych za miesiąc listopad 2014 roku wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 grudnia 2014 roku do dnia zapłaty,

XI. zasądza od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz powoda M. S. kwotę 2 złote (dwa złote złotych i 00/100) brutto tytułem wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych oraz nocnych za miesiąc grudzień 2014 roku wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 stycznia 2015 roku do dnia zapłaty,

XII. w pozostałym zakresie oddala powództwo,

XIII. zasądza od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz powoda M.S.kwotę 1.800 złotych (tysiąc osiemset złotych i 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

XIV. nakazuje ściągnąć od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa- Kasy Sądu Rejonowego (...) w G.kwotę 2.067 złotych (dwa tysiące sześćdziesiąt siedem złotych i 00/100) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych w sprawie,

XV. wyrokowi w punkcie I i II nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 1.680 złotych (tysiąc sześćset osiemdziesiąt złotych i 00/100) brutto.

Sygn. akt VI P 453/15

UZASADNIENIE

Powód M. S. pozwem z dnia 18 czerwca 2015r. wystąpił przeciwko pozwanemu (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. o zasądzenie na jego rzecz kwoty 17.577,36 zł wraz z ustawowymi odsetkami od następujących kwot :

- od kwoty 1.217,20 zł od dnia 11 marca 2014r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 1.986 zł od dnia 11 kwietnia 2014r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 1.490 zł od dnia 11 maja 2014r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 1.738 zł od dnia 11 czerwca 2014r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 1.738 zł od dnia 11 lipca 2014r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 1.295,44 zł od dnia 11 sierpnia 2014r. do dnia zapłaty;

- od kwoty 3.266,80 zł od dnia 11 września 2014r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 1.479,12 zł od dnia 11 października 2014r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 1.061,20 zł od dnia 11 listopada 2014r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 2.303,60 zł od dnia 11 grudnia 2014r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 2 zł od dnia 11 stycznia 2015r. do dnia zapłaty,

tytułem zaległego wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych, dodatku za pracę w godzinach nadliczbowych oraz dodatku za pracę w porze nocnej, za okres od dnia 1 lutego 2014r. do 31 grudnia 2014r., jak również wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, iż w dniu 1 lutego 2014r. zawarł z pozwanym (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. umowę o pracę na stanowisku pracownika ochrony w pełnym wymiarze czasu pracy. Umowa została zawarta na czas określony tj. od dnia 1 lutego 2014r. do dnia 31 grudnia 2014r. Za wykonaną pracę powód otrzymywał wynagrodzenie w wysokości 1680 zł brutto, tj. w wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę. Zgodnie z łączącą strony umową powód miał wykonywać pracę w ogólnym wymiarze czasu pracy, w którym norma dobową czasu pracy miała wynosić 8 godzin, a norma tygodniowa czasu pracy 40 godzin. W rzeczywistości powód świadczył jednak pracę w systemie równoważnego czasu pracy przedłużonego do dnia 24 godzin na dobę. W trakcie wykonywania pracy na rzecz pozwanego z siedzibą w W. Przedstawicielstwo w G. powód przepracował: w lutym 2014r. 216 godzin, w tym 56 nadgodzin oraz 72 godziny w porze nocnej, w marcu 2014r. 264 godziny, w tym 96 nadgodzin oraz 88 godzin w porze nocnej, w kwietniu 2014r. 240 godzin, w tym 72 nadgodziny oraz 80 godzin w porze nocnej, w maju 2014r. 240 godzin, w tym 80 nadgodzin oraz 80 godzin w porze nocnej, w czerwcu 2014r. 240 godzin, w tym 80 nadgodzin oraz 80 godzin w porze nocnej, w lipcu 2014r. 252 godziny, w tym 68 nadgodzin oraz 88 godzin w porze nocnej, w sierpniu 2014r. 312 godziny, w tym 152 nadgodziny oraz 88 godzin w porze nocne, we wrześniu 2014r. 252 godziny, w tym 76 nadgodzin oraz 72 godziny w porze nocnej, październiku 2014r. 240 godzin, w tym 56 nadgodzin oraz 80 godzin w porze nocnej, w listopadzie 2014r. 240 godzin, w tym 96 nadgodzin oraz 80 godzin w porze nocnej, w grudniu 2014r. 168 godzin, w tym 56 godzin w porze nocnej. Jak wynika z przekazanych pracownikowi grafików pełnienia służby, pracodawca w każdym miesiącu planował dla pracowników pracę w godzinach nadliczbowych, czym rażąco naruszał ich prawa pracownicze. Pracownicy, w tym powód, nie protestowali, gdyż bali się utraty pracy. Tym bardziej, że większość pracowników stanowiły osoby z orzeczoną niepełnosprawnością. Osoby pełnosprawne otrzymywały zaś umowy zlecenia. Z grafików pełnienia służby nie wynikało, aby po upływie określonej liczby godzin praca była wykonywana na rzecz innego podmiotu. Przez okres wykonywania obowiązków pracownika ochrony powód i pozostali pracownicy pracowali w tym samym ubraniu roboczym, dostarczonym przez pozwanego pracodawcę. Powód podał, iż w dniu 28 stycznia 2015r. wezwał pozwanego do dobrowolnej zapłaty kwoty 17.577,36 zł tytułem zaległego wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych, dodatku za pracę w godzinach nadliczbowych oraz dodatku za pracę w porze nocnej za okres od 1 lutego do 31 grudnia 2014r. W odpowiedzi na wezwanie powód został zaproszony na rozmowę, podczas której usłyszał, że jego żądanie jest niezasadne, gdyż wypracowane przez niego nadgodziny wynikały z umowy zlecenia zawartej z inną firmą. Ponadto, nikt go nie zmuszał, aby pracował ponad normy czasu pracy. Mając na uwadze powyższe twierdzenia pozwanego, powód postanowił podjąć ostateczną próbę polubownego załatwienia przedmiotowej sprawy kierując wnioskiem o przeprowadzenie postępowania pojednawczego, które toczyło się przed Sądem Rejonowym Gdańsk-Południe VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych pod sygnaturą akt (...). Do ugody pomiędzy stronami jednak nie doszło. Powód podał, iż nie przypomina sobie, aby zawierał umowę zlecenia z inną firmą, jak twierdził pozwany. Mając na uwadze, że powód pomimo prób ugodowego załatwienia sporu, do dnia dzisiejszego nie otrzymał od pozwanego należnego mu wynagrodzenia za wykonaną pracę w godzinach nadliczbowych, wniósł o zasądzenie powyższej kwoty. (k. 2-7)

Pozwany (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. w odpowiedzi na pozew z dnia 29 lipca 2015r. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na jego rzecz od powoda kosztów procesu oraz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany przyznał, że zawarł w dniu 1 lutego 2014r z powodem umowę o pracę. Na mocy przedmiotowej umowy powód zobowiązał się świadczyć na rzecz pozwanego pracę w charakterze pracownika ochrony w podstawowym systemie czasu pracy, obejmującym pracę 8 godzin na dobę, 5 dni w tygodniu. Powód świadczył ochronę na terenie Zakładu (...) Sp. z o. o. w S., gdzie został zobowiązany do sprawowania ochrony na obiekcie w wymiarze 8 godzin dziennie. System pracy zorganizowany był w ten sposób, iż na w/w obiekcie każdorazowo ochronę miało sprawować 2 pracowników ochrony. Po 8 godzinach pracy pracownik powinien być zastąpiony przez innego pracownika.

Pozwany podał również, iż według ustaleń poczynionych z pracodawcą pracownicy ochrony sami mieli ustalać sobie grafiki pracy w taki sposób, aby każdorazowo zapewnić ochronę obiektu w w/w sposób, jednocześnie przez dwóch pracowników ochrony. Pozwany wskazał, że przedłożone przez powoda grafiki nie odpowiadały systemowi pracy w jakich pracował powód i stanowią dokument prywatny stworzony przez powoda na potrzeby niniejszego postępowania. Pozwany podkreślił, iż nigdy nie wydawał powodowi polecenia świadczenia pracy w godzinach nadliczbowych, jak również nigdy nie wyraził zgody choćby w sposób dorozumiany na świadczenie takowej pracy przez powoda tj. w wymiarze ponad 8 godzin dziennie. Pozwany podał, iż wypłacał powodowi wynagrodzenie terminowo w wysokości określonej w umowie o pracę. Z uwagi na fakt, iż powód nigdy nie świadczył pracy poza normatywnym wymiarem czasu pracy, nie należy mu się w związku z tym wynagrodzenie za godziny nadliczbowe. Pozwany wskazał także, iż nie posiada dziennika zmian, gdyż chroniony obiekt nie był obiektem obowiązkowej ochrony, a podmiot na rzecz którego sprawowana była ochrona, nie wymagał aby pozwany archiwizował takowe dzienniki. Zgodnie z informacją posiadaną przez pozwanego po zakończonym kontrakcie dzienniki zostały zniszczone. (k. 56-58)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

Powód M.S.był zatrudniony u pozwanego (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. w okresie od 1 lutego 2014r. do 31 grudnia 2014r. na podstawie umowy o pracę, zawartej na czas określony, w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku pracownika ochrony.

W treści umowy strony przewidziały, iż powód będzie otrzymywał wynagrodzenie w łącznej wysokości 1.680 zł brutto tj. płacę zasadniczą w wysokości 1.570 zł oraz ryczałt za pracę w porze nocnej w wysokości 110 zł.

Zgodnie powyższą umową, powoda obowiązywała 8 godzinna dobową normą czasu pracy, jak również 40 godzinna norma tygodniowa.

Powód świadczył pracę na terenie Zakładu (...) Sp. z o. o. w S., w zespołach dwuosobowych.

W okresie od dnia 1 lutego 2014r. od dnia 31 stycznia 2015r. powód miał również zawartą umowę zlecenia z firmą (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W..

Podstawę pełnienia służby w ochranianym obiekcie stanowił – grafik pełnienia służby – opracowany przez kierownika obiektu. Każdy z pracowników ochrony był również zobowiązany prowadzić na bieżąco dziennik zmian, odnotowując w nim informacje o objęciu i zakończeniu dyżuru, jak również o wszelkich zdarzeniach zaistniałych w trakcie jego pełnienia.

Bezpośrednim przełożonym powoda był W. M..

Regulamin Pracy obowiązujący u pozwanego przewidywał, iż w stosunku do pracowników ochrony może być stosowany system równoważnego czasu pracy, w którym dopuszczalne jest przedłużenie dobowego wymiaru czasu pracy do 24 godzin, w okresie rozliczeniowym nieprzekraczającym 1 miesiąca.

Powód pracował w systemie 24-godzinnych zmian Powód rozpoczynał pracę o godzinie 7.00, kończył zaś o godzinie 7.00 dnia następnego. Następnie powód miał 2 doby przerwy. Powód w ciągu całego dnia pracy posiadał jedno umundurowanie na całą zmianę, nie pobierał broni.

Powyższe obowiązki powód wykonywał w oparciu o dwie umowy tj. umowę o pracę z pozwanym oraz umowę cywilnoprawną z firmą (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością siedzibą w W..

W ramach powyższych obowiązków wynikających ze wskazanych wyżej umów powód wykonywał tożsame zadania związane z ochroną obiektu, brak było możliwości rozróżnienia które z nich są wykonywane na rzecz pozwanego, a które na rzecz podmiotu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W..

Przed rozpoczęciem świadczenia pracy powód przebierał się w pełne umundurowanie. Przed rozpoczęciem świadczenia powód przebierał się w pełne umundurowanie, które otrzymał od pozwanego. Nie było także rozróżnienia w zakresie osób przełożonych w zależności od rodzaju zawartej umowy.

Z racji obu umów powód otrzymywał wynagrodzenie w formie dwóch odrębnych przelewów tj. od pozwanego i (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W..

Za czas pracy powoda przekraczający ponadnormatywny czas pracy wynikający z umowy o pracę otrzymywał on wynagrodzenie wynikające z umowy zlecenia.

Powód otrzymywał od obu podmiotów odrębne dokumenty rozliczeniowe PIT, jak również dotyczące rozliczeń z ZUS.

Praca powoda w ramach umowy zlecenia z firmą (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. stanowiła w istocie pracę w godzinach nadliczbowych, jak również nocnych, wynikającą z umowy o pracę zawartej z pozwanym.

(Dowód : umowa o pracę k. 9, k. 1 cz. B akt osobowych powoda, informacja o zatrudnieniu k. 1v cz. B akt osobowych powoda, grafiki- k. 10-15, Regulamin pracowników ochrony w czasie pełnienia służby- k. 20, obowiązki k. 21, listy płac- k. 81-91, Regulamin Pracy (...) Sp. z o. o.- k. 92-101, Regulamin wynagradzania- k. 102-105, nagranie wraz z transkrypcją rozmowy powoda z K. D.- k. 117, 133-138, 158, zeznania świadka R. C.- k. 154-155 (nagranie czas 00:10:51-00:17:53 – CD k. 160), zeznania świadka E. S.- k. 155 (nagranie czas: 00:20:33-00:27:15 – CD k. 160, zeznania świadka M. E.- k. 155-156 (nagranie czas: 00:27:37-00:33:42 – CD k. 160), zeznania świadka J. E. k. 156 (nagranie czas: 00:33:49-00:38:31 – CD k. 160), zeznania świadka K. D. -k. 156-157 (nagranie czas: 00:38:31-00:52:48 – CD k. 160), zeznania świadka R. S. k. 157-158 nagranie czas 00:52:57-01:01:10 – CD k. 160, transkrypcja nagrania k. 132-138, zeznania powoda M.S. k. 172- 173 (nagranie czas 00:03:20-00:09:00 – CD k. 174) w zw. z k. 120-121 (nagranie czas 00:01:53-00:09:16 CD k. 121- 122), pismo wraz z dokumentami dot. pracy powoda w oparciu o umowę zlecenia z (...) Sp. z o. o.- k.165-166, opinia biegłego sądowego R. G.- k. 176-184)

Stosunek pracy łączący strony ustał z dniem 31 grudnia 2014r. na podstawie art. 30 § 1 pkt 4 kp tj. wskutek upływu czasu na jaki umowa była zawarta.

Powód w piśmie z dnia 28 stycznia 2015r. wezwał pozwanego do dobrowolnej zapłaty na jego rzecz zaległego wynagrodzenia w godzinach nadliczbowych, dodatku za pracę w godzinach nadliczbowych oraz dodatku za pracę w porze nocnej za okres od 1 lutego 2014r. do 31 grudnia 2014r. w łącznej kwocie 17.577,36zł w terminie 7 dni.

(Dowód : wezwanie do zapłaty- k. 37)

W odpowiedzi na powyższe wezwanie pozwany zaprzeczył, aby powód wykonywał na jego rzecz pracę w godzinach nadliczbowych.

(Dowód : pismo pozwanego k. 38)

Przed tutejszym Sądem toczyło się postępowanie pojednawcze pod sygnaturą (...) z wniosku M.S. z udziałem (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.. Powyższe nie doprowadziło do zawarcia ugody pomiędzy stronami.

(Dowód : akta sprawy (...) Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku, VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, okoliczność bezsporna)

Sąd zważył co następuje :

Powództwo co do zasady zasługiwało na uwzględnienie.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, wnioski konstruując w oparciu o zeznania powoda M. S. przesłuchanego w charakterze strony postępowania, jak również zeznania świadków w osobach R. C., E. S., M. E., J. E., K. D. oraz R. S., jak również dokumenty prywatne, w tym akta osobowe powoda oraz akta postępowania (...).

Walor wiarygodności Sąd przyznał zeznaniom złożonym przez powoda, które uznał za logiczne, konsekwentne i korespondujące z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Zdaniem Sądu wszystkie twierdzenia powoda w zakresie świadczenia przez niego pracy na rzecz pozwanego w godzinach nadliczbowych oraz nocnych zostały przez niego udowodnione.

Sąd uznał również w pełni wiarygodne zeznania świadków R. C., E. S., M. E., jak również J. E.. Powyższe pozostawały bowiem w zgodzie z pozostałym materiałem dowodowym sprawy tworząc z nim spójną i logiczną całość.

Powołani świadkowie zgodnie potwierdzili zakres zadań przypisanych powodowi, fakt wykonywania przez niego obowiązków ochroniarza w ramach dwóch umów tj. umowy o pracę oraz umowy zlecenia, jak również funkcjonowania jednego planu pracy (grafików) odnośnie zadań realizowanych z obu umów. W swych zeznaniach świadkowie wskazali również na brak istnienia jakiegokolwiek rozróżnienia w ramach obu umów, jak również fakt tożsamego zakresu obowiązków powoda w ramach obu zawartych przez niego umów, nadto wewnętrznych procedur w zakresie wydawanego umundurowania. Świadczyli, iż pracowali w oparciu o 24-godzinne zmiany, po zakończeniu których pracownicy mieli dobę lub dwie przerwy.

Świadek R. C. potwierdziła 24-godzinny system pracy. W/w pracowała wspólnie z powodem na terenie tego samego obiektu. Wskazała również, iż ich przełożonym był W. M.. Świadek potwierdziła, iż pracownicy w ciągu całej zmiany dysponowali jednym umundurowaniem. Świadek podała również, iż u pozwanego obowiązywały dzienniki zmian i to tam pracownicy odnotowywali informacje dotyczące przebiegu całej służby. Podała, iż w skali całego miesiąca miała 10-12 zmian, co miesiąc otrzymywała zaś jedynie wynagrodzenie podstawowe bez nadgodzin i dodatków nocnych.

Świadek E. S. również potwierdziła fakt pracy z powodem na tożsamym obiekcie. Także z jej zeznań wynika, iż pracowników ochrony obowiązywały zmiany trwające po 12 godzin, czy 24 godziny. Podała, iż u pozwanego obowiązywała książka służb, gdzie był wpisany cały dzień służby, podjęte czynności, jak również godziny rozpoczęcia i zakończenia służby. W/w potwierdziła, iż miała jeden mundur na cały dzień.

Świadek M. E. pracował u pozwanego przez 2 lata, będąc także pracownikiem ochrony. Pracował z powodem, będąc zatrudnionym na umowę o pracę i otrzymywał najniższe wynagrodzenie, bez żadnych dodatków. Świadek podał, iż miał 10 zmian w ciągu miesiąca po 24 godziny. Przychodził na 7.00 rano i wychodził o 7.00 rano kolejnego dnia. Świadek potwierdził, iż pracownicy świadczyli pracę na podstawie grafików sporządzanych przez przełożonego W. M..

Również zeznania świadka J. E.- pracownika Zakładu (...) zasługiwały na wiarę i uwzględnienie. Powyższe korespondowały bowiem z pozostałymi dowodami w sprawie. Także w/w potwierdził fakt pracy powoda w systemie 24 godzinnym.

Sąd dał również wiarę zeznaniom świadka K. D. w zakresie w jakim potwierdził on zatrudnienie powoda na podstawie dwóch umów – tj. umowy o pracę zawartej z pozwanym oraz umowy cywilnoprawnej z firmą (...) Sp. z o.o. W/w podał,

iż takowe rozwiązanie było ekonomicznie uzasadnione dla pozwanej firmy. Wskazał, że w ramach umowy o pracę powód otrzymywał jedynie minimalne wynagrodzenie. Ponad zaś normatywny czas jego pracy otrzymywał należności z tytułu umowy zlecenia. Świadek podkreślił w tym zakresie, iż pracownik miał obowiązek wypracować normę czasu pracy z umowy o pracę, a pozostałe dodatkowe godziny były rozliczane wypłatami z umowy zlecenia. Pracownicy z tytułu obu umów otrzymywali również odrębne przelewy. Okoliczności podane przez świadka w trakcie rozprawy w dniu 18 kwietnia 2016r. znajdują również potwierdzenie w treści rozmowy świadka, przedłożonej na płycie CD wraz z transkrypcją, która została odtworzona na rozprawie w dniu 18 kwietnia 2016r. (k. 158, 117, 133-138)

Sąd dał również częściowo wiarę zeznaniom świadka R. S. w zakresie, w którym wskazał na fakt pracy powoda u pozwanego. Sąd nie dał jednak wiary jego twierdzeniom, iż będąc koordynatorem ds. ochrony- przełożonym powoda, nie miał wiedzy na temat czasu pracy powoda, podstawy jego zatrudnienia u pozwanego oraz łączącej go w tym czasie umowy zlecenia z innym podmiotem.

Zdaniem Sądu z uwagi na to, że świadkowie – K. D. i R. S. w dalszym ciągu zatrudnieni są u pozwanego, ich zeznania nie były do końca spontaniczne, a raczej nakierowane na interes oraz potwierdzenie stanowiska strony pozwanej w niniejszej sprawie.

Podstawę ustaleń Sądu stanowiła również opinia biegłego sądowego z zakresu księgowości R. G.. W tym zakresie Sąd meriti oparł ustalenia faktyczne co do wysokości należnego na rzecz powoda wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych, jak również nocnych w oparciu o powyższą opinię. W ocenie Sądu przedmiotowa opinia została sporządzona w sposób wyczerpujący, uwzględniający obowiązujące w tej mierze przepisy prawa, jak również ustalenia umowne stron w zakresie warunków wynagradzania powoda, ponadto zgodnie z posiadaną przez biegłego wiedzą specjalistyczną i jako taka zasługiwała na uwzględnienie. Treść powyższej nie była również kwestionowana przez żadną ze stron postępowania.

W ocenie Sądu z materiału dowodowego sprawy bezspornie wynika, iż powód pracował w okresie objętym sporem w godzinach nadliczbowych, jak również nocnych.

Poza sporem w niniejszym postępowaniu pozostawała kwestia związania powoda M.S. dwiema umowami, na podstawie których wykonywał obowiązki służbowe na stanowisku pracownika ochrony.

Z materiału dowodowego sprawy wynika, iż powód pracował w systemie 24 godzin, w oparciu o grafiki sporządzane przez przełożonego W. M..

Powyższe zostały złożone przez powoda wraz z pozwem, fakt ich obowiązywania u pozwanego potwierdzili również w trakcie zeznań przed Sądem świadkowie w osobach R. C., E. S. oraz M. E..

Przedmiotem sporu była natomiast ocena charakteru umowy zlecenia w oparciu, o którą powód wykonywał pracę, co w konsekwencji miało podstawowe znaczenie dla ustalenia zasadności dochodzonego przez powoda roszczenia.

Sąd w celu zweryfikowania powyższych kwestii zobligowany był w pierwszej kolejności dokonać oceny rzeczywistego charakteru umowy, łączącej powoda z firmą (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., na podstawie której powód świadczył pracę. Na podstawie poczynionych w niniejszym postępowaniu ustaleń faktycznych Sąd uznał, iż zawarcie przez powoda z powyższą firmą umowy zlecenia przewidującej wykonywanie przez powoda czynności polegających na ochronie obiektu stanowiło obejście przepisów kodeksu pracy o czasie pracy. W ocenie Sądu umowa zlecenia zawarta z tymże podmiotem została zawarta wyłącznie w celu wypłaty na rzecz powoda wynagrodzenia z dwóch różnych umów, co zmierzało do przyznania pozwanemu wymiernych korzyści w postaci oszczędności finansowych.

Kwestia zawierania dodatkowych umów zlecenia których drugą stroną – oprócz pracownika – są jednostki ze sobą powiązane - wielokrotnie był przedmiotem rozważań orzecznictwa (por. wyroki Sądu Najwyższego z 05.11.2013r., II PK 50/13, OSNP 2014/9/129, LEX Nr 140889, wyrok SN z dn. 01.04.2014r., I PK 241/13, LEX nr 1455193).

W ocenie Sądu I instancji na gruncie niniejszej sprawy nie można przyjąć, jakoby umowa zlecenia była zawarta dla pozorów, była bowiem wykonywana (wpłynęło od strony umowy wynagrodzenie, czynności wynikające z umowy zlecenia były wykonywane, a jednocześnie nie mieściły się w zakresie obowiązków pracowniczych). „Gdy umowa jest przez strony wykonywana, nie może być mowy o pozorach, co jednak nie wyklucza możliwości badania, czy zawarcie umowy nie zmierzało do obejścia prawa, w szczególności przepisów o czasie pracy lub o ubezpieczeniu społecznym”. (Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 13 marca 2012r., II PK 170/11, Lex nr 1211150)

W cytowanym wyżej orzeczeniu Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 2012 roku Sąd ten wskazał, iż takie ułożenie stosunków nie oznacza, iż taki zleceniodawca staje się pracodawcą. Pracodawca z mocy art. 3 kp może być tylko jeden (por. tamże: „W zatrudnieniu pracowniczym nie stosuje się regulacji prawa cywilnego, gdy jest samodzielnie uregulowane przepisami prawa pracy (art. 300 k.p.).

Pracodawcą pracownika jest tylko jeden podmiot określony w art. 3 kp. Świadczenie pracodawcy, w tym wynagrodzenia za pracę w stosunku pracy nie może być zatem uznane za świadczenie podzielne w rozumieniu art. 380 § 2 kc, gdyż w zatrudnieniu pracowniczym po stronie zatrudniającego nie występuje wielość pracodawców jako dłużników. (...) Pracownik z pracodawcą nie mogą się umówić, że w tym samym czasie pracy pracownik będzie jednocześnie zatrudniony na zlecenie przez inny podmiot (...) Strony nie mogły się też umówić, że powód będzie miał jednocześnie dwóch pracodawców, gdyż byłoby to sprzeczne z art. 3 kp, który nie pozwala przyjąć, że pracownik w jedynym stosunku pracy ma dwóch pracodawców. (...) Niemniej w ramach stosunku pracy pracodawca może powierzyć pracownikowi wykonywanie czynności określonych w umowie na rzecz innego podmiotu, co nie oznacza, że wskutek tego pracownik staje się pracownikiem owego podmiotu i że od niego należy mu się wynagrodzenie za pracę (wyrok Sądu Najwyższego z 7 maja 1998 r., I PKN 71/98, OSNP 1999, Nr 8, poz. 282). Podmiot faktycznie wypłacający wynagrodzenie za pracę pracownikom zatrudnionym przez inny podmiot nie staje się przez to stroną umowy o pracę (wyrok z dnia 1 lutego 2000 r., I PKN 494/99, OSNP 2001, Nr 12, poz. 409). Z tego też względu bezcelowe byłoby rozważania na temat ewentualności dopożywania zleceniodawcy powoda, nie mógł on być bowiem pozwanym w sprawie z zakresu prawa pracy, nie mogąc być pracodawcą w takim układzie.

Biorąc pod uwagę powyższe zdaniem Sądu Rejonowego uznać należało, iż to pozwany zatrudniając powoda na stanowisku pracownika ochrony, powierzył mu w istocie czynności wykonywane na rzecz innego podmiotu.

Wniosek powyższy wypływa nie tylko z jednoczesności obu umów, jak również ich wzajemnej zależności. To pozwany w pełni planował powodowi czas pracy, to on organizował mu grafik zmian, a tym samym miał wpływ na czas trwania jego zmian. Skoro pozwany decyduje się na to, by pracownik wykonywał w tym czasie czynności na rzecz innego podmiotu, to odpowiada za organizację pracy to umożliwiającą, bowiem sam świadomie taką organizację pracy planuje. Musi zatem być świadomy wszystkich konsekwencji z tego wynikających. Innymi słowy, jeśli pozwany planując zmiany powoda w taki sposób by w ciągu dnia pracy zmieścić w nich również czynności wykonywane na rzecz innego podmiotu, to ponosi tego konsekwencje, bowiem to była jej decyzja. To pozwany bowiem tak planował powodowi dzień pracy, by mógł on wykonać wszystkie te czynności, co powodowało bezsprzecznie wydłużenie dnia jego pracy, za co odpowiada pozwany czas ten wyznaczający.

W tym miejscu warto zwrócić uwagę na treść uzasadnienia wyroku Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2013 roku (II PK 50/13), w którym sąd ten na gruncie analogicznego stanu faktycznego (umowa o pracę z jednoczesną umową zlecenia z innym powiązaniem kapitałowo podmiotem; nieczytelne i niejednoznaczne role przełożonych, wykonujących funkcje w obu spółkach; analogiczne jak w niniejszej sprawie sumowanie i rozliczanie czasu pracy, polegające na obciążeniu zleceniodawcy dopiero, jak normy czasu pracy zostały przekroczone) wskazał na istnienie podstaw do podważenia skuteczności umów zawartych z innymi członkami grupy spółek zależnych.

Sąd Najwyższy powołał się tu na szeroko pojętą koncepcję nadużycia osobowości prawnej. „W literaturze i orzecznictwie wielu państw obecna jest ona pod nazwą pomijania osobowości prawnej, pomijania prawnej odrębności osób prawnych lub przebijania welonu korporacyjnego (z ang. piercing corporate veil lub z niem. Durchgriff).

Stanowi ona wyraz dezaprobaty dla przypadków, w których korzystanie ze swobody w kreowaniu osób prawnych prowadzi do szczególnie negatywnych konsekwencji dla pozostałych uczestników obrotu. Szeroko omawia się ją w literaturze na kanwie rozwiązań forsowanych w Niemczech, Stanach Zjednoczonych Ameryki Północnej czy Wielkiej Brytanii (por. uwagi T. Targosza: Nadużycie osobowości prawnej, Kraków 2004, s. 116-165).(...) Sytuację, w której zatrudnienie pracownicze łączone było z wykonywaniem umowy cywilnoprawnej na rzecz innego podmiotu, powiązanego z pracodawcą, Sąd Najwyższy analizował w wyroku z dnia 3 czerwca 2008 roku (I PK 311/07). W orzeczeniu tym, na podstawie art. 22 § 1 i § 1¹ kp Sąd Najwyższy dostrzegł możliwość uznania obowiązków, rzekomo wykonywanych na rzecz dwóch podmiotów, jako obowiązków wykonywanych w ramach jednego stosunku pracy”.

Jak się wydaje, w razie przyjęcia koncepcji nieważności czynności prawnych zawartych dla obejścia prawa, można łatwiej i skuteczniej osiągnąć efekt w postaci przypisania jednemu z podmiotów w grupie spółek zadań pracodawcy, a co za tym idzie, przypisania mu odpowiedzialności np. z tytułu wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych.

W ocenie Sądu Rejonowego z wyżej wskazanych względów, uznać należy, iż taka sytuacja miała miejsce w niniejszej sprawie. Wskazuje na to – jak wyżej wskazano – jednoczesność obu umów, występowanie ich łącznie (praca w oparciu o jeden grafik), wspólny interes biznesowy spółek, brak możliwości ścisłego rozgraniczenia czynności ze stosunku pracy z czynnościami ze zlecenia, faktyczne obciążenie zleceniodawcy pracą dopiero po przekroczeniu normatywnego czasu pracy.

W świetle materiału dowodowego sprawy, w szczególności zeznań powoda oraz świadków uznać również należy, iż w żadnej mierze zakres obowiązków powoda określonych w umowie zlecenia, nie odpowiadał rzeczywistym zadaniom realizowanym z tytułu tejże umowy

W tym zakresie bowiem pisemna umowa zlecenia z dnia 1 lutego 2014r. stanowi, iż powód został zatrudniony w związku z realizacją zadań w przedmiocie usług kolportażu ulotek i materiałów reklamowych.

Tymczasem z zeznań świadków w osobach R. C., E. S., M. E., J. E. oraz K. D. jednoznacznie wynika, iż pracownik realizował przez cały czas zmiany jednakowe obowiązki tj. pracownika ochrony. Zawarcie zaś umowy zlecenia stanowiło jedynie zabieg ekonomiczny, celem ograniczenia kosztów działalności pozwanego. Żaden z dowodów sprawy nie potwierdził, iż powód kiedykolwiek wykonywał czynności związane z kolportażem ulotek, czy materiałów reklamowych.

Powyższe zatem również potwierdza, iż umowa zlecenia z firmą (...) została zawarta jedynie w celu obejścia przepisów o czasie pracy i wynikających z nich konsekwencji finansowych w zakresie wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych, czy nocnych (nie mówiąc już o kwestii oskładkowania umów zlecenia przy jednoczesnym zatrudnieniu). W realiach niniejszej sprawy w istocie powyższa sytuacja miała miejsce. Potwierdzają to bowiem wszystkie zgromadzone w sprawie dowody.

W świetle powyższego dlatego też należało traktować pozwanego, jako pracodawcę w zakresie wszystkich powierzonych powodowi czynności w toku realizowania zadań ochrony obiektu, uznając jego odpowiedzialność za prawidłowe wynagrodzenie za cały zaplanowany przez pozwanego czas pracy w zakresie wyznaczonych mu zmian.

Podkreślić należy, iż w zakresie obowiązków powoda w trakcie pracy na rzecz obu podmiotów było wykonywanie tożsamyh zadań z zakresu ochrony.

Bezspornie materiał dowodowy potwierdził, iż nie było jakiegokolwiek możliwości rozróżnienia przez powoda pracy świadczonej na rzecz jednego, od pracy świadczonej na rzecz drugiego podmiotu. Co istotne również z punktu widzenia pozwanego takowe rozróżnienie nigdy nie następowało. Wyrazem czego było jedno miejsce pracy powoda, grafiki zmian, przełożeń, jak również jedno umundurowanie.

Wskazać należy, iż wystarczającego argumentu dla potwierdzenia odrębności obu umów nie może stanowić fakt odrębnych rozliczeń finansowych wynikających z obu umów, albowiem powyższy nie stanowi sam w sobie elementu różnicującego umowy.

Powyższy stanowi jedynie zabieg finansowy ze strony pozwanego zmierzający do ograniczenia kosztów zatrudnienia pracowników. Poza powyższą okolicznością nie występują w sprawie żadne inne okoliczności przemawiające za odrębnością obu umów. W ocenie Sądu fakt, że każda ze spółek posiada odrębne numery identyfikacyjne (NIP, REGON, KRS) oraz odrębny kapitał, kontrahentów, nie ma w sprawie znaczenia i nie ma wpływu na ocenę umów zawartych przez te podmioty z powodem.

Nie bez znaczenia w zakresie prowadzonych rozważań jest również okoliczność, iż umowa zlecenia z powodem została zawarta w tym samym dniu co umowa o pracę z pozwanym, również jej czas trwania zakończył się niedługo po ustaniu umowy o pracę powoda.

Zdaniem Sądu zawarcie przez powoda umowy zlecenia przewidującej wykonywanie przez niego czynności polegających na wykonywaniu tożsamyh czynności co w ramach umowy o pracę z pozwanym stanowiło obejście przepisów z zakresu prawa pracy i zmierzało do zwolnienia pozwanego z odpowiedzialności finansowej względem powoda za wykonaną przez niego pracę w godzinach nadliczbowych, jak również nocnych i stworzenie jedynie „pozorności” świadczenia jej na rzecz innego podmiotu.

W ocenie Sądu umowę zlecenia należało uznać za umowę uzupełniającą w stosunku do zawartej przez strony umowy o pracę. Dokonując bowiem analizy rzeczywistego przedmiotu każdej z umów Sąd doszedł do wniosku, że był on tożsamy zarówno w oparciu o umowę o pracę, jak i umowę zlecenia.

Nie budzi bowiem żadnych wątpliwości Sądu okoliczność wykonywania przez powoda pracy tej samej, na tym samym stanowisku, przy użyciu tożsamyh narzędzi niezbędnych do jej wykonywania stanowiących własność pozwanego, jak również niedokonywanie rozróżnienia w zakresie wykonywania jej na rzecz pozwanego, jak również na rzecz odrębnego podmiotu. Wszystkie powołane okoliczności zostały przyznane przez przesłuchanych w niniejszej sprawie świadków, którzy w przedmiotowych kwestiach pozostawali zgodni. Potwierdzili oni również, że powód nie mógł posiadać wiedzy o tym, w jakim czasie wykonywał pracę na podstawie umowy o pracę, a w jakim na podstawie umowy zlecenia, gdyż takiego rozróżnienia nie praktykowano.

Zauważyć należy, że przez cały czas, w jakim powód świadczył pracę dokonywał on wciąż tych samych czynności, którymi była ochrona obiektu.

Ponadto nie było żadnego czasowego rozgraniczenia pomiędzy pracą wykonywaną na rzecz pozwanego oraz zleceniodawcy. Powód, co nie było kwestionowane, pracował w sposób ciągły przez określony czas wynikający z grafików służb układanych przez przełożonego. Nosił również jeden mundur, bez względu na moment świadczenia pracy w ramach służby.

Wszystkie przywołane wyżej okoliczności jednoznacznie przemawiają zatem za twierdzeniem, że powód świadczył pracę wyłącznie na rzecz pozwanego i to na podstawie zawartej z nim umowy o pracę. Praca świadczona w oparciu o umowę cywilnoprawną przypadała poza obowiązującą normę czasu pracy, co oznacza w konsekwencji, że praca ta była wykonywana przez powoda w godzinach nadliczbowych, jak również nocnych, z tytułu czego, co bezsprzecznie wynika z poczynionych ustaleń, powód nie otrzymał dodatkowego wynagrodzenia.

Po raz kolejny podkreślić należy, iż zawarcie z powodem dodatkowej umowy w postaci umowy zlecenia spowodowane było wyłącznie chęcią generowania przez pozwanego oszczędności, co miało następować wskutek wypłacania powodowi dwóch niezależnych wynagrodzeń w oparciu o dwie, odrębne podstawy.

Jak ustalono w toku niniejszego postępowania zasadą było jednoczesne zawieranie dwóch umów, w tym umowy o pracę i umowy zlecenia, w której zleceniodawcą był (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W..

W ocenie Sądu zatem takie postępowanie niewątpliwie należało uznać za zmierzające do obejścia prawa.

W niniejszej sprawie Sąd miał również na uwadze, iż zgodnie z § 8 ust. 1 zd. 1 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 8 maja 1996r. w sprawie zakresu prowadzenia przez pracodawców dokumentacji w sprawach związanych ze stosunkiem pracy oraz sposobu prowadzenia akt osobowych pracownika (Dz. U. z 1996r., Nr 62, poz. 286 ze zm.) pracodawca zakłada i prowadzi odrębnie dla każdego pracownika kartę ewidencji czasu pracy w zakresie obejmującym: pracę w poszczególnych dobach, w tym pracę w niedziele i święta, w porze nocnej, w godzinach nadliczbowych oraz w dni wolne od pracy wynikające z rozkładu czasu pracy w przeciętnie pięciodniowym tygodniu pracy, a także dyżury, urlopy, zwolnienia od pracy oraz inne usprawiedliwione i nieusprawiedliwione nieobecności w pracy.

Do karty ewidencji czasu pracy pracownika dołącza się jego wnioski o udzielenie czasu wolnego od pracy w zamian za czas przepracowany w godzinach nadliczbowych (§ 8a Rozporządzenia).

Na gruncie niniejszej sprawy Sąd Rejonowy miał na uwadze, iż pozwany przedstawił wprawdzie ewidencję czasu pracy powoda, jakkolwiek niniejsza nie może być uznana za wiarygodną.

Materiał dowodowy sprawy, w szczególności zeznania świadków, jak również powoda nie dają podstawy do przyjęcia, iż powód pracował jedynie w 8-godzinnym czasie pracy. W tym zakresie powyższy potwierdził, iż czas pracy powoda obejmował 24-godzinne zmiany, planowane w oparciu o grafiki służb opracowywane przez przełożonego powoda. Fakt ich obowiązywania potwierdzili również powołani wyżej świadkowie w osobach R. C., E. S., M. E. oraz J. E., jak również powód M.S..

Zgodnie, zatem z regułą wyrażoną w art. 6 k.c. w zw. z art. 300 kp na pozwanym spoczywał w przedmiotowej sprawie ciężar udowodnienia, że powód nie pracował w godzinach nadliczbowych, jak również nocnych. Przyjęcie innego stosowania reguły ciężaru dowodu byłoby nielogiczne i powodowałoby nieuzasadnione negatywne konsekwencje dla pracownika.

Skoro zatem strona pozwana nie zaoferowała w tym zakresie żadnych wiarygodnych dowodów Sąd uznał grafiki przedłożone do akt sprawy przez powoda za w pełni wiarygodne i odzwierciedlające rzeczywisty czas jego pracy (k. 10-15) W ocenie Sądu powyższe znajdowało również oparcie w twierdzeniach powoda oraz przesłuchanych w toku prowadzonego postępowania świadków.

W ocenie Sądu brak występowania w przedmiotowej sprawie w charakterze pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. nie stanowi przyjęcia braku należytej legitymacji procesowej biernej. W sprawie nie zachodził brak legitymacji procesowej biernej, który uzasadniałby wniosek powoda lub pozwanego o dopozwanie w trybie art. 194 § 1 kpc. Powód nie zgłaszał również takowego wniosku w trybie art. 194 § 3 kpc. W ocenie Sądu brak było również podstaw wezwania tejże spółki do udziału w sprawie z urzędu tj. mając na uwadze dyspozycję art. 477 kpc.

Podkreślić również należy, iż pozwany nie wniósł o wezwanie do udziału w sprawie tejże spółki w trybie art. 84 kpc. Wskazać należy, iż brak udziału tegoż podmiotu w toku prowadzonego postępowania nie uniemożliwił Sądowi dokonanie oceny zgromadzonego w sprawie materiału.

Wszystkie powyższej przywołane okoliczności zdaniem Sądu świadczą o tym, że przez cały sporny okres powód wykonywał pracę na rzecz pozwanego w godzinach nadliczbowych, jak również nocnych, z tytułu czego nie otrzymywał należnego mu wynagrodzenia.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd doszedł do wniosku, że umowa zlecenia została zawarta celu obejścia prawa, dlatego też zgodnie z dyspozycją art. 58 k.c. w zw. z art. 300 k.p. należało ją uznać za nieważną. Tym samym żądanie powoda dotyczące zasądzenia na jego rzecz wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych, jak również nocnych za okres sporny zasługiwało na uwzględnienie.

W tym zakresie Sąd miał na uwadze wyliczenie powyższych należności zawarte w treści opinii sądowej biegłego R. G., wskazujące na należne na rzecz powoda wynagrodzenie, przy uwzględnieniu łącznego jego czasu pracy wynikającej ze złożonych do akt grafików (dotyczących czasu pracy na rzecz obu podmiotów), której to opinii żadna ze stron w toku prowadzonego postępowania nie kwestionowała. W tym zakresie biegły wyliczył, iż łączna niedopłata na rzecz powoda z tytułu pracy w godzinach nadliczbowych oraz nocnych za okres od lutego 2014r. do grudnia 2014r. stanowi kwotę 16.915,97 zł. (k. 184)

W ocenie Sądu Rejonowego brak podstaw do ewentualnego zaliczenia na poczet wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych wynagrodzenia z tytułu umowy zlecenia. Już bowiem z wyroku z dnia 13 marca 2012 roku (II PK 170/11), cytowanego wyżej wynika, iż pracodawca jest tylko jeden, a wynagrodzenie za pracę jest świadczeniem niepodzielnym i nie może być wypłacone przez inny podmiot, tym bardziej, iż było wypłacone w ramach zupełnie innej *causy* świadczenia.

To są już wewnętrzne rozliczenia między spółkami, w ramach wzajemnych umów, czy też wielostronnych umów z klientami, działały one bowiem w celu uzyskania wspólnego interesu biznesowego.

W tym zakresie niemożliwym byłoby ewentualne potrącenie otrzymanego przez powoda wynagrodzenia z tytułu umowy zlecenia. Jak wskazał bowiem Sąd Najwyższy w cytowanym wyżej wyroku w sprawie II PK 170/11, zarzut potrącenia wypłaconego wynagrodzenia za pracę może postawić ten kto jest dłużnikiem.[a dłużnikiem jest ten kto płacił, czyli zleceniobiorca] (...) Skoro wynagrodzenie ze zlecenia było wypłacane na bieżąco i zostało wypłacone za pracę (co miesiąc), to nie może być później potrącone i przez inny podmiot. Należy zgodzić się ze skarżącym, że art. 91 § 1 kp byłby w takiej sytuacji naruszony, niezależnie od tego, że w przypadku potrącenia wierzytelności pracownika obowiązywałby tu określony reżim temporalny i formalny potrącenia”.

W zakresie prowadzonych w sprawie rozważań Sąd miał również na uwadze dyspozycje art. 151⁸ § 2 kp, iż w stosunku do pracowników wykonujących pracę w porze nocnej stale poza zakładem pracy dodatek, o którym mowa w § 1, może być zastąpiony ryczałtem, którego wysokość odpowiada przewidywanemu wymiarowi pracy w porze nocnej.

Przyjmuje się, iż wysokość tego ryczałtu powinna być tak ustalona, aby odpowiadała przewidywanemu wymiarowi pracy w porze nocnej. W razie gdyby okazało się, że wykonanie zadań pracowniczych wymagało większego ilościowego nakładu pracy niż przewidywany przez pracodawcę, pracownikowi przysługuje roszczenie o stosowną dopłatę do ustalonego ryczałtu.

W wyroku z 11 czerwca 1971 roku (II PR 211/71, niepub., przytoczony za J. Iwulskim, Kodeks pracy, Orzecznictwo, s. 571) Sąd Najwyższy stwierdził, iż umowa stron może określić, obok wynagrodzenia zasadniczego, także stały ryczałt za godziny nadliczbowe. Takie ukształtowanie wynagrodzenia za godziny nadliczbowe jest dopuszczalne, lecz nie pozbawia pracownika roszczeń o wynagrodzenie za zatrudnienie w godzinach nadliczbowych nieobjętych ryczałtem. Sąd Najwyższy wskazał bowiem, iż umowa o pracę nie może naruszać uprawnień pracownika wynikających z norm czasu pracy. (Komentarz do KP Krzysztof Rączka)

Podobne zapatrywanie wyraził Sąd Najwyższy w wyroku dnia 1 grudnia 1998 roku (I PKN 464/98, OSNAPiUS 2000, Nr 2, poz. 50), w którym stwierdził, że jeżeli pracodawca może spełniać świadczenie pieniężne w formie ryczałtu, to ryczałt ten powinien odpowiadać choćby w przybliżeniu świadczeniu, które przysługuje pracownikowi na ogólnych zasadach.

Powyższe rozważania należy również podzielić w zakresie dotyczącym ryczałtu za pracę w porze nocnej.

Mając powyższe na uwadze fakt wypłaty na rzecz pracownika w okresie spornym powyższego ryczałtu nie mógł zatem pozbawiać go dopłaty z tytułu pracy w porze nocnej.

Oceniając bowiem wielkość powyższej należności za poszczególne miesiące, wynikającą z treści złożonej do akt sprawy opinii, powyższy ryczałt nie stanowił wartości przybliżonej do przysługującego pracownikowi dodatku, jakkolwiek wypłata powyższego została uwzględniona w ogólnych wyliczeniach biegłego.

Z powyższych względów Sąd uwzględnił w tym zakresie w podstawie orzekania wariant II zawarty w opinii biegłego. (k. 184)

W zakresie wysokości żądanego przez powoda żądania z tytułu wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych, jak również nocnych Sąd miał na uwadze wielkość niedopłaty za każdy z miesięcy objętych sporem, zgodnie z zestawieniem objętym treścią opinii biegłego sądowego R. G. tj. wynikającej z Arkusza Nr 5. (k. 184) Sąd miał również na uwadze sprecyzowaną wielkość roszczeń powoda w zakresie każdego z miesięcy objętych pozwem, a co za tym idzie również treść art. 321 § 1 kpc, który nie pozwala na orzekanie ponad żądanie pozwu.

O powyższym orzeczono zatem w pkt I- XI wyroku na podstawie art. 151¹ § 1 -3 kp oraz 151⁸ § 1-2 kp.

Mając powyższe na uwadze ponad kwoty objęte punktami jw. Sąd powództwo oddalił, o czym orzekł w punkcie XII wyroku.

Na podstawie art. 477² § 1 k.p.c. Sąd nadał wyrokowi w pkt I i II rygor natychmiastowej wykonalności co do kwoty jednomiesięcznego wynagrodzenia otrzymywanego przez powoda tj. w wysokości 1.600 zł brutto.

O powyższym orzeczono w punkcie XV wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu.

Wysokość kosztów zastępstwa procesowego należnych na rzecz powoda wobec uwzględnienia powództwa ustalono na kwotę 1.800 zł. Podstawę powyższego stanowił § 11 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 r. Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.).

W zakresie kosztów zastępstwa procesowego Sąd miał na uwadze, iż zgodnie z treścią § 21 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015 poz. 1804 ze zm.) do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie Rozporządzenia stosuje się przepisy dotychczasowe do zakończenia postępowania w danej instancji.

O powyższym orzeczono w punkcie XIII wyroku.

Ponadto zgodnie z treścią art. 13 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398 z zm.) opłatę stosunkową pobiera się w sprawach o prawa majątkowe; wynosi ona 5 % wartości przedmiotu sporu lub przedmiotu zaskarżenia, jednak nie mniej niż 30 złotych i nie więcej niż 100.000 złotych.

Natomiast zgodnie z art. 35 ust 1 zdanie drugie cytowanej ustawy w sprawach z zakresu prawa pracy w których wartość przedmiotu sporu przewyższa kwotę 50.000 złotych pobiera się od wszystkich podlegających opłacie pism procesowych opłatę stosunkową.

W myśl art. 113 ust. 1 kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator lub prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją ku temu podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu.

W zakresie określenia wpisu sądowego w sprawie Sąd miał na uwadze, iż zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 5 marca 2007 roku Sąd w orzeczeniu kończącym sprawę z zakresu prawa pracy, w której wartość przedmiotu

sporu nie przewyższa 50.000 złotych obciąży pozwanego pracodawcę na zasadach określonych w art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U Nr 167, poz. 1398 ze zmianami) kosztami sądowymi, których nie miał obowiązku uiścić pracownik wnoszący powództwo lub odwołanie do sądu, w wyłączeniu opłat od pism wymienionych w art. 35 ust.1 zd.1 powołanej ustawy. A zatem mając powyższe na uwadze pozwanego obciąża obowiązek uregulowania należności tytułem wpisu sądowego w zakresie uwzględnionego przez Sąd powództwa.

Mając na uwadze, fakt iż strona pozwana przegrała proces w zakresie roszczeń objętych punktem I-XVI wyroku, Sąd na mocy art. 98 kpc w zw. z art. 108 § 1 kpc oraz art. 35 ust. 1 zdanie 2 w zw. z art. 113 cyt. ustawy nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Kasy Sądu Rejonowego (...) w G. kwotę stanowiącą 5% z kwoty 16.168,35 złotych (zakres uwzględnionego powództwa)

O powyższym orzeczono w punkcie XIV wyroku.

W niniejszym postępowaniu na podstawie art. 2 ust. 1 w zw. z art. 5 ust 1 pkt 3 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych rozliczenia wymagały również należności z tytułu opinii biegłego sądowego R. G.. (postanowienie z dnia 27 października 2016r. tj. w łącznej kwocie 1.258,33 złotych)

Mając na uwadze, iż bezspornie materiał dowodowy potwierdził zasadność żądań powoda, który przegrał proces jedynie w nieznacznej części, zasadnym było zatem obciążenie pozwanego kosztami sporządzenia opinii w całości. (art. 100 kp)

O powyższym orzeczono w punkcie XIV wyroku.